

עפ"ת 13930/04/16 - חושאן מונתסר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 13930-04-16 חושאן מונתסר ב' נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אמיר טובי
המבקש	חושאן מונתסר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה שניתן בתיק תת"ע 4730-04-14 ביום 1.7.14. הבקשה הוגשה ביום 7.4.16, קרוב לשנתיים לאחר מתן גזר הדין.

המבקש טען כי לא ידע כלל על מעשה העבירה, שכן זו בוצעה על ידי נהג אחר שעשה שימוש ברכבו ולא הביא לידיעתו את דבר ביצוע העבירה. בנוסף, לא ידע המבקש, לדבריו, על אודות המשפט שהתנהל נגדו, שכן לא נתקבל לידי כל זימון למשפט. זמן קצר עובר להגשת הבקשה שבפניי, ניגש המבקש, לגרסתו, למשרד הרישוי על מנת לחדש את רישונו ושם נודע לו לראשונה על גזר הדין שניתן נגדו.

המשיבה הביעה התנגדות לבקשה בציינה כי מדובר בעבירה שבוצעה ביום 24.12.13 וכי הזימון למשפט הומצא כדין שכן אישור המסירה התקבל בתיבת הדואר של המבקש וחזר מבלי שנדרש. נאמר כי על פי דין, התקיים אישור מסירה כדין. עוד הוסיפה המשיבה כי אף פסק הדין הומצא למבקש, כפי שמעיד אישור המסירה החתום על ידי אביו. מכאן שאין כל הצדקה להגשת הבקשה בחלוף שנתיים ממועד גזר הדין.

על פי הפסיקה, המבקש הארכת מועד להגשת ערעור פלילי אינו נדרש להצגת "טעם מיוחד" ודי בהצגת "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה על בית המשפט לשקול, בין היתר, את משך האיחור, את ההצדקה הנטענת לאיחור, את מהות ההליך העיקרי ואת סיכויי הלכאוריים של המבקש (ראו: בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.08.2009); בש"פ 8179/13 אמסלם נ' מדינת ישראל (8.1.2014)).

עיון בתיק בית משפט קמא מלמד כי פסק הדין מיום 1.7.14 הומצא למבקש ביום 12.9.14. בתיק מצוי אישור מסירה, חתום בידי אביו של המבקש, בסאם חושאן, המעיד על המצאת פסק הדין לידי ביום 12.9.14. מכאן שאין כל בסיס לטענה לפיה רק לאחרונה נודע למבקש על אודות גזר הדין. בבקשה שהונחה בפניי לא הובאה כל התייחסות לאישור

מסירה זה, ולא נטענה כל טענה שיש בה כדי להצדיק את מחדלו של המבקש ואת ישיבתו בחיבוק ידיים קרוב לשנתיים, עד למועד הגשת הבקשה בתיק דנא. מדובר בפרק זמן ארוך למדיי המטה את הכף לעבר דחיית הבקשה.

בדיון שהתקיים בפניי העלה ב"כ המבקש טענות שאין להן כל זכר בבקשה בכתב, לפיהן חתם הדוור של הכפר על אישור המסירה ללא ידיעתו של המבקש, תוך זיוף חתימת אביו. נאמר כי הדוור עצמו הודה ואישר את התנהלותו הקלוקלת אך חשש למסור תצהיר על כך שמא יפוטל מעבודתו. איני רואה לקבל טענה זו, שהועלתה לראשונה בדיון בפניי, בהעדר כל תשתית ראייתית, ולו מינימלית להוכחתה. מדובר בטענה חמורה המייחסת לדוור מעשה פלילי של זיוף חתימה שאיני רואה לקבלה על סמך דברים בעלמא שהם בגדר הבל פה בלבד.

בשים לב לפרק הזמן הארוך שחלף מאז ניתן גזר הדין, ולאור העובדה שנחה דעתי כי גזר הדין הומצא לידי המבקש סמוך לאחר שניתן, ובהעדר כל נימוק שיצדיק את ישיבתו בחיבוק ידיים, דין הבקשה להידחות.

לפיכך, אני מורה על דחיית הבקשה להארכת המועד להגשת הערעור בתיק דנא.

ניתנה היום, כ"ד אייר תשע"ו, 01 יוני 2016, בהעדר הצדדים.